

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. Spółki z o.o. w R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Spraw Wewnętrznych
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na pierwszej, drugiej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Należy wyjaśnić, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. m.in. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ.).

Z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego, z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 oraz z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.).

Strona pozwana wskazała na zasadność rozróżnienia oprogramowania rozumianego jako zbiór wielu odrębnych utworów, tj. programów komputerowych o różnym znaczeniu i wartości, od poszczególnych programów składających się na takie oprogramowanie w sytuacji, w której twórcami poszczególnych utworów są różne podmioty. W ocenie Sądu Najwyższego, tak sformułowany problem prawny nie może być utożsamiony z wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego we wskazanym wyżej znaczeniu. Brakuje w nim wskazania rozwiniętej argumentacji prawnej prowadzącej do odmiennych rozwiązań przedstawionych wątpliwości oraz wykazania ich znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Według skarżącej zachodziła również konieczność wykładni art. 2 ust. 2 zdanie pierwsze w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w aspekcie możliwości podnoszenia zarzutów dotyczących naruszenia praw autorskich do utworu zależnego przez uprawnionego do utworu pierwotnego względem twórcy utworu zależnego. Również w tym przypadku wywód strony skarżącej nie zawiera właściwego odniesienia do przyjętych w sprawie ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

W odniesieniu do przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy przypomnieć, że przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z treścią przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ).

Okoliczności wskazane przez stronę skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Nie jest przy tym uprawnione powoływanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z jednoczesnym twierdzeniem, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba dokonania wykładni określonych przepisów pranych.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj